

Gál Sándor

Hajnali etűdök

Gál Sándor

(1937, Búcs – 2021, Buzita)
felvidéki költő, író, újságíró,
József Attila-díjas

1

ez a távoli havas mélység
lassan magába dermed
mintha valami titkot rejtene
valaha-volt ünnep dallamát
amely most a szél szárnyán suhog
s megremegnek a zúzos ágak itt
és a haldokló gyökerek ott alant

2

mert tudható
hogy az a több
ami az éjszakából
kimarad
lehet égi árnyék
a lehajló domb mögött
másfelől
vadludak szárnyzuhogása
így tavaszidőn
amikor otthonuk felé szállnak
s nem tudják
hogy az otthon
megvan-e még
és hiába próbálom
megőrizni magamnak
a fölemelkedő csodákat
szemem mélyén kihunynak
s ha tudom is
hogy az *átváltozás*
a mindenség teljessége
ha nem látom
hová tűnnek el
a csillagok

3

jönnek még
felhők havak
lobbannak sötét erők
varázslatok a messzeségből
itt suhognak
az arcod előtt
nincs béke ott fent
s alant is csak a látszat
felhők és havak ideje között
e tékozló magányban

4

amikor a hajnal
magával vitt
megérinteni az égi rendet
ismerhető volt
a zuhanás és az emelkedés
kettős hangja
a csúcsok felett
távozó pillanatban

5

néhány elkésett felhő
botladozik még odafent
de lehet hogy korai
vándormadárraj repül
nincs semmi bizonyosság arról
ami a föld és az ég között
megszűnik vagy beteljesül

6

az ezüstoffenyők mögött a Nap
néma tűz hajnali rezdülése
látod és érteni véled
az alatta nyugvó árnyakat is
ami ha megdermed a tiéd lehet
miután eltűnik minden varázslat
s már csak hunyt szemed mögött
őrzöd maradékát a csendnek